

GELUK

DOOR ALBERTINE DRAAYER-DE HAAS

LOUISE en Hannie, twee overgeblevenen uit een gezin van acht. Zij hadden nog een broer in leven, die in Rome woonde. In zijn jeugd was hij daar al gaan wonen en zoo geraakte hij Hollander en eigenlijk ook broeder af.

Voor Louise en Hannie waren er tenminste, bij de dooden, die meer meetelden dan hij die daar maar in Rome bleef. Dooden van wie de voetstappen op den afgelegden weg zoo duidelijk waren, dat men hen elk oogenblik ergens kon zien loopen in dien verlaten keten van hun passen.

Het meeste van alle gestorvenen leefde Willempje. En toch was hij maar een broertje van acht geworden, wiens wegje zoo kort en wiens stapjes zoo klein waren geweest.

Ja, hij leefde werkelijk heel wat meer voor de zusters dan de levende Jan in Rome.

In den zomer, als Louise en Hannie op de bank voor haar singelhuisje zaten, hoefden ze elkaar maar even in de oogen te zien, als er een jongentje voorbij ging dat een herinnering aan hem opwekte. En er kon eigenlijk geen jongentje van een jaar of acht voorbijgaan, of ze zochten iets in hem dat aan 't verloren broertje herinnerde. Ze begrepen elkaar dan met een half woord: — „iets in den blik” — zei de eene zuster, of: — „niet precies de kleur van zijn oogen” —, de andere.

En was er dan een enkele maal — maar zelden gebeurde dat — niets gemeenschappelijks met het gestorven broertje te ontdekken, dan nog werd de kleine voorbijganger in het verdwenen leventje betrokken door een negatief oordeel. „Niets van Willempje,” heette het en een lof was dit niet. Ouder werd het broertje niet voor de zusters. Hij hield immer zijn stervenden kinderblik van achtjarige in het hart der zusters gericht.

* * *

Vreemden wisten niets van deze dweepende gedachtenisliefde voor 't kleine nakomertje dat de moeder van 't groote gezin het leven had gekost.

Naar 't uiterlijk waren de zusters een paar vroolijke dames; de menschen in de kleine stad vonden haar „zoo sympathiek”. Opgewekt waren ze onder vreemden en deze eigenschap wordt een mensch méér dan welke ook als een deugd aangerekend. Vooral de opgewektheid van zusters, die zóóveel hadden doorgemaakt. 't Heele, kleine stadje wist daarvan mee te praten; allen hadden de familie in haar fleur gekend en het verhaal van al die snel opeenvolgende sterfgevallen was een bepaald conversatie-onderwerp geworden op thee-avondjes, zooals die in kleine steden nog plegen te woeden.